

vidět, zda někdo nečeká venku, protože mu možná chybí odvaha, případně síla zaklepat. Kolik lidí ztratilo důvěru, nemá již odvahu zaklepat na bránu našeho křesťanského srdce, na bránu našich kostelů... Jsou tam, ale nemají odvahu, připravili jsme je o důvěru. Ať k tomu, prosím, nikdy nedochází. Brána říká mnohé o domu a také o církvi. Správa brány vyžaduje pozorné rozlišování a zároveň má inspirovat k velké důvěře. Chtěl bych všem strážcům bran vyjádřit vděčnost: domovním správcům, občanským institucím a kostelům. Obezřetnost a zdvořilost vrátných nezřídka umožňuje udělat si obrázek o lidskosti a vlídnosti celého domu již u jeho vchodu. Od těchto mužů a žen, kteří jsou strážci míst setkání a vlídného přijetí v lidské obci, je třeba se učit! Vám všem, strážci mnoha bran, příbytků či kostelů, patří vřelý dík. Úsměv a přívětivost vždycky ukazují pohostinnost domu či kostela, takže přicházejícím dává pocit přijetí a štěstí.

Dobře víme, že vlastně my sami jsme strážci a služebníci Boží brány, a touto branou je Ježíš. On nás osvěcuje v každé bráně našeho života, včetně brány našeho narození i našeho skonu. On sám prohlásil: „Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mě, bude zachráněn; bude moci vcházet i vycházet a najde pastvu“ (Jan 10,9). Ježíš je branou, kterou můžeme vcházet i vycházet. Boží ovčinec je totiž útočiště, nikoli vězení! Boží dům je útočiště, nikoli vězení a Jeho brána nese jméno Ježíš! Je-li brána zavřena, říkáme: „Pane, otevři!“ Ježíš je branou a umožňuje nám vcházet i vycházet. Lupiči se bráně vyhýbají. Je to kuriózní, ale lupiči se vždycky snaží vejít jinudy, oknem či střechou; vyhýbají se bráně, protože mají špatné úmysly. Vměšují se do stáde, aby oklamali ovce a profitovali na nich. Branou máme procházet a naslouchat Ježíšovu hlasu. Slyšíme-li tón Jeho hlasu, máme jistotu a jsme zachráněni. Můžeme vejít bez bázně a vyjít bez nebezpečí. V této krásné Ježíšově promluvě je řeč také o vrátném, který má za úkol otevírat dobrému Pastýři (srov. Jan 10,2). Pokud vrátný slyší Pastýřův hlas, otevře a nechává vejít všechny ovce, které Pastýř přivádí, všechny, včetně těch, které zbloudily v lesích a které se dobrý Pastýř vydal hledat, aby je přivedl zpět. Tyto ovce nevybírání vrátný, nevybírání je farní asistent či asistentka. Všechny ovce jsou zvány, vybírá je dobrý Pastýř. Také vrátný je poslušný Pastýřově hlasu. Mohli bychom tedy říci, že máme být jako onen vrátný. Církev je vrátnou, nikoli paní Pánova domu. Kéž je poznávána v každém koutu země jako strážkyně Boha, který klepe, jako pohostinnost Boha, který ti nezavírá před nosem s odůvodněním, že nejsi z domu. V tomto duchu přistupujme k Jubileu: ke Svaté bráně, k bráně obrovského Božího milosrdenství! Kéž je také naše srdce branou, aby se všem dostalo Božího odpuštění a abychom také my odpustili všem, kdo na naši bránu klepou.

papež František na generální audienci 18. 11. 2015

Prameny, odkazy

Silvano Fausti – Nad evangeliem podle Lukáše; Paul-Gerhard Müller – Evangelium sv. Lukáše – Malý stuttgartský komentář; Giorgio Zevini, Pier Giordano Cabra – Lectio divina 1; Marie Klašková – www.biblickedilo.cz

Vydává Pastorační středisko brněnské diecéze
jako součást diecézního biblického programu Vezmi a čti.
Ke stažení na www.vezmiacti.cz.

Další texty v týdnu

Po: Řím 10,9-18; Mt 4,18-22

Út: Iz 11,1-10; Lk 10,21-24

St: Iz 25,6-10a; Mt 15,29-37

Čt: Iz 26,1-6; Mt 7,21.24-27

Pá: Iz 29,17-24; Mt 9,27-31

So: Iz 30,19-21.23-26; Mt 9,35-10,15-8

1. neděle adventní – cyklus C

29. listopadu 2015

Ježíš řekl svým učedníkům: ²⁵„Budou znamení na slunci, na měsíci i na hvězdách, na zemi úzkost národů, bezradných nad hukotem a příbojem moře; ²⁶lidé budou zmírat strachem a očekáváním toho, co přijde na celý svět, neboť hvězdný svět se zachvěje. ²⁷A tehdy lidé uvidí Syna člověka přicházet v oblaku s velikou mocí a slávou. ²⁸Až to začne, vzpřimte se a zdvihněte hlavu, protože se blíží vaše vykoupení. ³⁴Dejte si pozor, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a pozemskými starostmi, aby vás den soudu nezastihl znenadání; ³⁵přijde totiž jako léčka na všechny, kdo přebývají na celé zemi. ³⁶Proto bděte a modlete se v každé době, abyste mohli všemu tomu, co se má stát, uniknout a obstát před Synem člověka.“

Lk 21,25-28.34-36

Úvod k meditaci

Zlo dosáhne svého vrcholu na konci času a Syn člověka přijde, aby nás zachránil. Ježíš nás povzbuzuje: bděte a modlete se, připravujte svá srdce. Očekávám příchod Boha do svého života? Co očekávám od Boha?

Výklad biblického textu

Kontext: Evangelista Lukáš pojnal velkou část evangelia jako Ježíšovu cestu do Jeruzaléma: Ježíš působí nejprve po celé izraelské zemi, teprve pak přichází do Jeruzaléma, k cíli svého putování. Zde ho čeká utrpení, smrt, ale také vzkříšení. Z Jeruzaléma pak vychází celosvětová misie hlásání evangelia o příchodu Božího království.

Základem velké „řeči o poslední době“ (Lk 21,5-36) je Markovo podání (Mk 13,1-37), které Lukáš podstatně přepracoval. Tato „řeč“ je zařazena těsně před vyprávění o Ježíšově utrpení.

v. 25: Konec světa si lidé představovali jako zhroucení všech jistot a řádu. Slunce, které každé ráno vyšlo a večer zapadlo, se zatmí a již nevyjde. Hvězdy budou padat na zem. Na celé obloze bude mnoho znamení. Evangelisté vycházejí ze starobylých představ. Poznání přírody nebylo tehdy na současném stupni, proto bylo zatmění slunce pro tehdejší lidi rozumově nevysvětlitelné. Pokud nastalo, připisovaly se mu nemoci a katastrofy. Podle Lukáše má však být jen průvodním jevem při příchodu Syna člověka.

v. 26: lidé budou zmírat strachem – Člověk už za svého života umírá strachem ze smrti. Reakce na příchod Syna člověka je stejná jako reakce Adamova na šum Božích kroků v rajské zahradě (Gn 3,8).

v. 27: přicházet v oblaku – Oblak je místo Boží přítomnosti.

v. 28: Apokalyptické události, které uvádějí lidstvo ve světě do panického strachu, dokáží věřící vydržet v naději na své vykoupení Bohem. Až začnou katastrofy, nevěste hlavu, ale

**Týden
s Božím
slovem**

1. čtení:

Jer 33,14-16

2. čtení:

1 Sol 3,12-4,2

Evangelium:

Lk 21,25-28.

34-36

Srovnání:

Mt 24,29-31;

Mk 13,24-27;

Iz 13,10; Ez

32,7; Jl 2,10;

Zj 6,12-13;

Žl 46,2-3; 65,7;

Ag 2,6; Sof 1,15;

Dan 7,13-14;

Zj 1,7; Lk 12,45;

17,27; 1 Sol 5,6-

7; Iz 24,17; Mk

13,33; Lk 12,40

radujte se. Pánův příchod je blízko a s ním i vykoupení pro všechny věrné. To, čeho se člověk bojí a před čím prchá, je ve skutečnosti zvuk ženichových kroků (Zj 22,17.20).

v. 35: jako léčka – Když někdo obrátí oči k Pánu, on vysvobodí jeho nohy z léčky: léčka strachu se rozlomí a člověk je volný (Žl 25,15; 124,7).

v. 36: Bděte – Řecké slovo bděte může označovat jak spánek někde venku, ve kterém musí být člověk stále pozorný vůči nebezpečným zvukům noci, tak marnou snahu usnout v případě člověka, který trpí nespavostí.

K tématu

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Začínáme dnes, první neděli adventní, nový liturgický rok, tedy novou cestu Božího lidu s Ježíšem Kristem, naším Pastýřem, který nás vede dějinami k naplnění Božího království. Tento den má proto zvláštní půvab, dává nám hluboce zakusit smysl dějin. Znovu objevujeme krásu toho, že jsme všichni na cestě. Církev se svým posláním a svou misí i celé lidstvo, národy, civilizace, kultury, všichni se ubírají stezkami času.

Avšak: na cestě kam? Je nějaký společný cíl? A jaký je tento cíl? (...)

Tato cesta nikdy nekončí. Jako v životě každého z nás je třeba se neustále znovu vydávat na cestu, pozvedat se a opětovně nacházet smysl cíle vlastní existence, tak je pro velkou lidskou rodinu nezbytné neustále obnovovat společný horizont, ke kterému se ubíráme. Horizont naděje! Toto je horizont dobré cesty. Adventní doba, kterou dnes začínáme, nám navrácí horizont naděje, která neklame, protože je založena na Božím Slovu. Naděje neklame jednoduše proto, že Pán nikdy neklame! On je věrný! On neklame! Mysleme na tuto krásu a vnímejme ji.

Modelem tohoto duchovního postoje, tohoto způsobu bytí a putování v životě je Panna Maria. Obyčejná venkovská dívka, která nosí v srdci veškerou naději Boží! V jejím lůně se Boží naděje stala tělem, stala se člověkem, stala se dějinami: Ježíšem Kristem. Její Magnificat je chvalozpěv putujícího Božího lidu, všech mužů a žen, kteří doufají v Boha, v moc Jeho milosrdenství. Nechme se vést od té, která je matkou, je maminkou a ví, jak nás vést. Nechme se vést od Ní v tomto období čekání a činorodé bdělosti.

papež František 1. 12. 2013

Drazí bratři a sestry,

církev dnes začíná nový liturgický rok. První etapou této pouti je advent, který v římském ritu trvá čtyři týdny, jež předcházejí Narození Páně, tedy mystériu Vtělení. Slovo „advent“ znamená „příchod“ či „přítomnost“. V antickém světě označovalo návštěvu krále či císaře v nějaké provincii; v křesťanském slovníku označuje příchod Boha, Jeho přítomnost ve světě; tajemství, které obestírá celý kosmos a dějiny, ale má dva kulminantní body: první a druhý Kristův příchod. Prvním je právě Vtělení; druhým je slavný návrat na konci časů. Oba dva tyto momenty, které se chronologicky liší – a nám není dáno vědět o kolik – se v hloubi stýkají, protože Ježíš svou smrtí a zmrtvýchvstáním již uskutečnil onu proměnu člověka a kosmu, která je cílem stvoření. Nejprve je však třeba, aby evangelium bylo hlášáno všem národům, říká Ježíš v Markově evangelium (srov. Mk 13,10). Příchod Páně pokračuje, svět musí být prostoupen Jeho přítomností. A toto permanentní přicházení Pána skrze poselství evangelia vyžaduje naši nepřetržitou spolupráci. Církev, která je Snoubenkou, Nevěstou ukřižovaného a vzkříšeného Božího Beránka (srov. Zjev 21,9) ve společenství se svým Pánem spolupracuje na tomto Pánově příchodu, kterým začíná Jeho slavný návrat.

K tomu nás dnes odkazuje Boží Slovo, která podává, jak si máme počínat, abychom byli na Pánův příchod připraveni. V Lukášově evangelium říká Ježíš apoštolům: „Dejte si pozor, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a pozemskými starostmi... bděte a modlete se v každé době“ (Lk 21,34.36). Tedy střídmost a modlitba. Apoštol Pavel navíc vybízí k „rozhojnění lásky jednoho k druhému“ (srov. 1 Sol 3,12-13). Uprostřed otřesů světa nebo pouští indiference a materialismu přijímají křesťané od Boha spásu a dosvědčují ji odlišným způsobem života jako město stojící na hoře. „Za těch dnů – ohlašuje prorok Jeremiáš – bude Jeruzalém bydlet v bezpečí. To je jméno, kterým ho budou nazývat: «Hospodin je naše spravedlnost»“ (Jer 33,16). Společenství věřících je znamením lásky Boží, Jeho spravedlnosti, která již je přítomna a působí v dějinách, ale dosud není plně uskutečněna, a proto je třeba ji nepřetržitě očekávat, vzývat a trpělivě i odvážně hledat.

Panna Maria dokonale ztělesňuje ducha adventu, spočívající v naslouchání Bohu, hluboké touze plnit Jeho vůli a radostně sloužit bližnímu. Nechme se od Ní vést, aby nás Bůh, který přijde, neshledal uzavřenými či neochotnými, ale mohl v každém z nás poněkud rozšířit Svoje království lásky, spravedlnosti a pokoje.

Benedikt XVI. 2. 12. 2012

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnešní reflexi přicházíme na práh Jubilea, které se blíží! Před námi je velká brána Božího milosrdenství, krásná brána, která přijímá naši lítost a nabízí milost Jeho odpuštění. Brána je velkoryse otevřena, my však máme její práh odvážně překročit. Každý z nás v sobě nosí něco, co tíží. Všichni jsme hříšníci, využijme přicházející chvíle a překročme práh slitovného Boha, který nikdy neochabuje v odpouštění. Odvážně vstupme!

Církev se osmělila otevřít své brány a vyjít v těchto těžkých dobách spolu s Pánem vstříc někdy nejistým, někdy bloudícím putujícím synům a dcerám. Zejména křesťanským rodinám se dostalo povzbuzení, aby otevřely bránu Pánu, který chce vstoupit a přináší své požehnání a přátelství. Je-li brána Božího milosrdenství otevřena nepřetržitě, musejí být otevřeny také brány našich institucí, abychom všichni mohli vycházet a roznášet Boží milosrdenství. Jubileum znamená nechat Pána vcházet i vycházet.

Pán tuto bránu nikdy nerozráží. I on žádá o dovolení vstoupit, prosí o svolení a nerozráží bránu, jak praví v knize Zjevení: „Hle, stojím u dveří a klepu“ – představme si Pána klepajícího na bránu našeho srdce – „Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jíst u něho a on u mě“ (Zj 3,20). A v posledním velkém vidění této knihy prorokuje o městě Božím taktó: „Jeho brány nebudou ve dne zavřeny“ - což znamená, že budou vždy otevřeny, protože – noc tam vůbec není“ (Zj 21,25). Ve světě existují místa, kde se brány nezamykají. Ještě jsou, ale je mnoho takových míst, kde jsou pancéřované brány normální. To nás neudivuje, ale zamysleme-li se nad tím, není to pěkné znamení! Nesmíme podléhat myšlence, že musíme tento systém zavést ve svém životě, v rodině, ve městě a ve společnosti. A tím méně v životě církve. To by bylo hrozné! Nehostinná církev, stejně jako rodina uzavřená do sebe, uráží evangelium a zatvrzuje svět. V církvi tedy žádné pancéřované brány, všechno ať je otevřeno!

Způsob, jakým jsou spravovány „brány“ – prahy, přechody a hranice – má symbolický význam a nabývá ústředního smyslu. Brána má střežit, jistě, ale nikoli odmítat. Brána nesmí být pancéřovaná, ale naopak. Vyžaduje se dovolení, aby pohostinnost zazářila ve svobodě vlídného přijetí a svévolná invaze ji zacloní. Brána se otevírá často, aby bylo